

Նկարագրուին «յարժարոյ եւ յսկոյ» ան-
խտիր (Ոսկ. Թղթ. Ա, 530): Ոսկեղենի սե-
փականութիւնը սակայն չեմ կարծեր՝ թէ
մեր մէջ Արշակունեաց շրջանէն յայսկոյս
շատ երկար տեւած լինի: ԺԲ դարուն Ա-
լաւկայ որդւոյն կողմանէ արդէն կը յիշուին
անխտրութեամբ մը՝ փայտեղէն եւ խեցե-
ղէն անօթոց հետ նաեւ «երկաթեղէնքն եւ
պղնձեղէնք, արծաթեղէնք եւ ոսկեղէնք՝» իր-
րեւ հասարակաց գործածականք (Գ). «ոս-
կեղէնքն» ալ հարկաւ յատուկ հայ մեծա-
տանց, բայց ոչ լոկ թագաւորաց: Արշա-
կունեաց կարգերն յաւերժութեան սահ-
մանուած չէին անշուշտ:

Գանք առանձնաբար նկատել իւրաքան-
չիւր սպաս, որոնք ճաշի պատճառաւ կամ
ճաշի ժամանակ կը բերուէին ի սեղան: Ա-
սոնք կը բաժնուէին՝ մաս մը կերակրոց յա-
տուկ, մաս մ'ալ ըմպելեաց:

Ա. — կերակրոց սպասներն էին:

Տարգալ: Ծանօթ է մեր քով հեթանոսա-
կան շրջանէն, եւ կը յիշուի այս անուամբ
Արգամայ ու Սմբատայ գործածած սպա-
սուց մէջ. «տարգալ ունել ոսկի» (Խոր. 124):
Ասոր կը հանդիպինք Ս. Սահակայ կանո-
նաց մէջ ալ՝ «դրգալ» ձեւով՝ ի շարս վախ-
ճանեալ տանուտեարց կահերուն (112):
Չայս փոքր ի շատէ նման կ'ենթադրենք